

Reykjavík 11.06.2018

Efni:

Umsögn stjórnar Sálfræðingafélags Íslands fyrir Samráðsgátt vegna:

Reglugerð um (3.) breytingu á reglugerð um menntun, réttindi og skyldur sálfræðinga og skilyrði til að hljóta starfsleyfi og sérfræðileyfi nr. 1130/2012.

Umsögn varðar eftirfarandi málsgrein:

Þá er lögð til breyting á ákvæði til bráðabirgða, varðandi gildistöku kröfu um 12 mánaða verklega þjálfun undir handleiðslu, að loknu tveggja ára framhaldsnámi (MS/cand. psych. nám) frá sálfræðideild heilbrigðisvísindasviðs Háskóla Ísland eða tveggja ára MSc nám í klínískri sálfræði frá Háskólanum í Reykjavík, til að hljóta starfsleyfi. Ákvæðinu var síðast breytt 2017 og gildistöku 2. másl. 1. mgr. 3. gr. þá frestað til 1. júlí 2018. Reynslan hefur sýnt að ákveðin óvissa er varðandi möguleika sálfræðikandídata á að fá stöður til að geta lokið verklegri þjálfun. Til að unnt sé að vinna frekar að því að draga úr óvissu sem nú er uppi er lagt til að gildistöku 2. másl. 1. mgr. 3. gr. verði frestað enn frekar eða til 1. júlí 2020, svo að unnt verði að vinna frekar í að koma verklegri þjálfun sálfræðikandídata í viðunandi horf.

Ákvæði um verklega þjálfun að loknu framhaldsnámi er mikilvægur liður í því að tryggja gæði sálfræðimenntunar og sálfræðipjónustu hérlandis, auk þess að tryggja að sálfræðinám allra sálfræðinga sem útskrifast á Íslandi sé sambærilegt námi sálfræðinga á Norðurlöndunum og því sem samtök evrópskra sálfræðingafélaga (EFPA) gera kröfu um. Ráðuneytinu bárust bréf frá þessum aðilum, SAK (Samnorræn sálfræðingfélög) og EFPA í júní 2016 þar sem lögð var rík áhersla á gæði náms til starfsréttinda sálfræðinga. Fulltrúar úr stjórn Sálfræðingafélags Íslands (SÍ) hafa setið marga fundi síðustu ár með fulltrúum Velferðarráðuneytis, Embættis landlæknis, Háskóla Íslands og Háskólanum í Reykjavík, auk þess sem skrifaðar hafa verið umsagnir, bréf og tölvupóstar til að ýta á aðgerðir, færa rök fyrir starfsþjálfunarári og hugmyndir að útfærslum reifaðar.

Stjórn SÍ hefur áður, bæði á fundum og í bréfum, gagnrýnt þau vinnubrögð sem hafa verið viðhöfð hjá ráðuneytinu þar sem stöðugar tafir hafa verið á innleiðingu reglugerðar nr. 1130/2012 og lítill skilningur virðist vera á því hversu nauðsynleg þessi verklega þjálfun er fyrir alla nýútskrifaða sálfræðinga og skjólstæðinga þeirra. Stjórn hefur ítrekað óskar eftir markvissri vinnu í útfærslu starfsþjálfunarársins þannig að það verði til sóma fyrir íslenskt nám og íslenskt heilbrigðiskerfi og að það standi jafnfætis sambærilegu námi í Evrópu. Engin tilraun hefur verið gerð til að innleiða reglugerðina þrátt fyrir óskir og ábendingar frá hagsmunaaðilum s.s.

Sálfræðingafélagi Íslands, Háskóla Íslands, Háskólanum í Reykjavík og Landspítala Háskólasjúkrahúsi.

Innleiðingu á verklegu þjálfuninni hefur nú þegar verið frestað í tvígang, í fyrra skiptið að frumkvæði ráðuneytis, í seinna skiptið að frumkvæði Sálfræðingafélags Íslands, Háskóla Íslands og Háskólanum í Reykjavík þar sem um leið var ítrekuð nauðsyn þess að nefnd yrði sett á laggirnar með aðilum úr ráðuneytinu, Sálfræðingafélagi Íslands og háskólunum sem myndi nýta tímann fram að gildistöku og leysa málið á farsælan hátt.

Þann 15. september 2017 sendi Sálfræðingafélag Íslands tölvupóst til ráðuneytisins þar sem óskað var eftir upplýsingum varðandi m.a. tillögu Rögnu Benediktu Garðarsdóttur, deildarforseta sálfræðideildar heilbrigðisvísindasviðs Háskóla Íslands, Bryndísar Bjarkar Ásgeirsdóttur, sviðsstjóra sálfræðisviðs Háskólans í Reykjavík og Hrundar Þrándardóttur, formanns Sálfræðingafélags Íslands, samanber bréf, dags. 22. maí 2017, um að vinnuhópur yrði skipaður af ráðuneytinu sem tæki til starfa þann 1. september 2017 og fékk þau svör að slíkur hópur hefði ekki verið skipaður. Sá hópur var aldrei skipaður og ekkert formlegt ferli fór í gang til að vinna að lausn þessa máls eða útfæra verklega þjálfun í samræmi við reglugerðina, þrátt fyrir ítrekaðar beiðnir þess efnis á fundum, tölvupóstum og í bréfum.

Fari núverandi breytingartillaga í gegn gerir stjórn SÍ kröfu um að vinnuhópur verðir stofnaður með aðilum frá Velferðarráðuneyti, SÍ, HÍ og HR og stofnanir kallaðar til eftir þörfum. Slíkt samtarf er forsenda þess að ásættanleg niðurstaða fái stöðu í málið og menntun sálfræðinga hér á landi standist samanburð við menntun í nágrannalöndum.

Rétt er að ítreka að setning úr breytingartillögu: „*Reynslan hefur sýnt að ákveðin óvissa er varðandi möguleika sálfræðikandídata á að fá stöður til að geta lokið verklegri þjálfun*“ stenst ekki skoðun þar sem ekki er hægt að tala um að reynsla sé komin á eitthvað sem ekki hefur verið kannað til hlítar.

Fyrir hönd Sálfræðingafélags Íslands

Hrund Þrándardóttir, formaður